

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. JUDr. Zdeňkem Bučkem, advokátem se sídlem Jungmannova 1031/34, Kyjov, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor Krajský živnostenský úřad**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2011, č. j. JMK 158749/2011, sp. zn. JMK 158749/2011/KŽÚ/RL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2013, č. j. 30 A 143/2011 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo k odvolání stěžovatele změněno pro vadu v psaní ve výrokové části a ve zbývajících částech bylo žalovaným potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kyjov (dále jen „živnostenský úřad“) ze dne 20. 10. 2011, č. j. ZIV/3366/2010/Sed/29, podle kterého se stěžovatel dopustil správního deliktu ve smyslu § 63 odst. 1 písm. b) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění účinném v době rozhodování (dále jen „živnostenský zákon“). Za to mu byla uložena pokuta ve výši 20 000 Kč.

[2] Protiprávního jednání se měl dopustit tím, že v rámci své podnikatelské činnosti v období nejméně od 1. 4. 2008 do 25. 3. 2010 způsobem naplňujícím ustanovení § 2 živnostenského zákona [soustavně samostatně (částečně i subdodavatelským způsobem,

tedy prostřednictvím jiných podnikatelů), vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a za účelem dosažení zisku] vykonával činnosti spočívající v provádění staveb a montážních pracích při novostavbách a změnách dokončených staveb, údržbu staveb a jejich odstraňování podle stavebního zákona, kdy tato činnost byla realizována na základě jím uzavřených smluv o dílo, aniž by pro uvedenou činnost měl potřebné živnostenské oprávnění, tj. ohlašovací vázanou živnost „Provádění staveb, jejich změn a odstraňování“.

[3] V žalobě stěžovatel namítal větší množství žalobních bodů. Krajský soud nejprve zrekapituloval skutková zjištění učiněná živnostenským úřadem. Z nich mimo jiné vyplynulo, že stěžovatel prováděl stavební činnosti na základě požadavků jednotlivých objednatelů, a to jak vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, tak částečně subdodavatelským způsobem. Podkladem k takovému zjištění byly stěžovatelem uzavřené smlouvy o dílo, jejichž předmětem byly stavby a rekonstrukce rodinných domů a haly, a související faktury. Jednalo se o ucelená díla, která sice mohla být realizována formou dílčích subdodávek, ovšem odpovědnost za kvalitu díla nesl výhradně zhotovitel.

[4] Stěžovatel v dané době nedisponoval potřebným živnostenským oprávněním, neboť živnostenská oprávnění, jichž byl držitelem, nebyla dostatečná. Krajský soud dále dovodil, že podnikatel neoprávněně podniká, nemá-li živnostenské oprávnění k provozování činnosti, která je živností, anebo má-li sice živnostenské oprávnění, které ale předmět skutečně provozované činnosti (živnosti) nepokrývá. Výroková část rozhodnutí živnostenského úřadu plně odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu, neboť zjištěné protiprávní jednání bylo popsáno dostatečně, tak aby nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Stěžovatel byl povinen znát příslušné právní předpisy a tudíž vědět, jaká živnostenská oprávnění pro svou činnost potřebuje. Není relevantní, že toto jednání řešily s negativním výsledkem orgány činné v trestním řízení, neboť ve správním řízení nebyla řešena otázka spáchání trestného činu.

[5] Živnostenský úřad se zabýval i námitkou prekluze. Smlouvy a navazující faktury jednoznačně vypovídaly o nepřetržitě trvajícím protiprávním stavu vyvolaném stěžovatelem v období nejméně od 18. 1. 2007 do 13. 6. 2010. Jednalo se o trvalý jednání, které je charakterizováno tím, že pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, začne běžet teprve od okamžiku ukončení trvajícího nezákonného jednání - stavu. V projednávané věci bylo zahájeno řízení dne 17. 3. 2011, tedy v rámci lhůty upravené v § 64 odst. 3 a 5 živnostenského zákona.

[6] Zákon nestanoví pro vznik odpovědnosti požadavek zavinění a odpovědnost za neoprávněné podnikání proto vzniká již na základě porušení právní povinnosti. Správní orgány se při úvaze o konkrétní výši uložené pokuty nedopustily vybočení z mezí řádné správní úvahy. Další námitky neshledal krajský soud dostatečně určitými, a proto se k nim již blíže nevyjadřoval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[7] V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že měl jako podnikatel vydaná živnostenská oprávnění, což nebylo soudem dostatečně konstatováno a nebylo provedeno srovnání, jaký rozsah činnosti je řádné podnikání a v jakém rozsahu mělo dojít k nedovolenému podnikání. Živnostenská oprávnění, kterými disponoval, byla dostatečná pro provádění prací dle příslušných smluv o dílo. Jednalo se především o přípravné a dokončovací práce a zednictví. Pokud se jednalo o jiné práce, zajišťoval je prostřednictvím subdodavatelů. Stěžovatel splňoval všechny odborné a kvalifikační předpoklady a vůči kvalitě jeho práce nebyla vznesena žádná výtka.

[8] Jednání, kterého se měl dopustit, je v rozsudku krajského soudu vymezeno nedostatečně, je odkazováno na blíže neurčené období, chybí bližší konkretizace tohoto jednání a popisu skutku. Ze smluv a faktur nevyplývá naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

[9] Jeho věc již byla řešena orgány činnými v trestním řízení, které dospěly k závěru, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty přečinu nebo zločinu. O neoprávněné podnikání se také nemohlo jednat z toho důvodu, že ohledně svého podnikání řádně splnil své daňové povinnosti. Proto se dovolává odstranění tvrdosti při uložení pokuty, protože žádná škoda státu nevznikla a prostřednictvím příjmu daní se stát podílel na přijetí plnění, které mělo být nezákonné. Spoluodpovědné jsou i další subjekty, proto navrhuje, aby správní orgán žádnou sankci neuložil, neboť samotné projednání věci je dostatečným poučením pro stěžovatele, který již v současnosti disponuje všemi potřebnými oprávněními. Nespáchal žádný jiný správní delikt a uložení pokuty v době krize stavebnictví by znamenalo vážnou újmu na jeho majetkových právech a mohlo by vést k ukončení jeho podnikatelské činnosti a tím i pracovních příležitostí pro jeho spolupracovníky.

[10] Stěžovatel se dostavil v době zahájení podnikání na živnostenský úřad, popsal, jakou činnost bude vyvíjet, a na základě toho mu byla doporučena a vydána příslušná živnostenská oprávnění. Pokud měl nějaké nejasnosti, obracel se na živnostenský úřad a vždy obdržel informaci, že jeho stávající živnostenská oprávnění jsou dostačující.

[11] Namítá promlčení. Ve výrokové části rozhodnutí živnostenského úřadu je citováno 6 smluv o dílo uzavřených ve dnech 16. 1. 2007, 2. 5. 2007, 7. 5. 2008, 9. 10. 2008, 27. 10. 2008 a 19. 3. 2009. Z toho vyplývá, že se správní orgány nezabývaly tím, které delikty byly prokázány a jaká jednání mají naplňovat skutkové podstaty příslušného správního deliktu.

[12] Není naplněna subjektivní stránka správního deliktu, tedy úmysl stěžovatele nedovoleně podnikat, když tento nebyl prokázán správními orgány ani krajským soudem.

[13] Stěžovatel dále obecně namítá zásah do svých majetkových práv, nedostatečné zjištění stavu věci a přijetí nesprávných závěrů. Rozhodnutí jsou neurčitá a zmatečná. Namítá porušení práva na nezávislou soudní kontrolu moci výkonné, práva na spravedlivý proces, rozpor s principem dobré správy a veřejné správy jako služby, neboť ho nutí k podávání žalob, čímž se oddaluje konečné vyřízení věci a není mu poskytována náležitá ochrana jeho práv.

[14] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel opakuje námitky již uváděné v žalobě, s nimiž se krajský soud podrobně vypořádal. Kasační stížnost je nedůvodná a navrhuje její zamítnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Zdejší soud proto mohl přezkoumat napadený rozsudek v mezích kasační stížnosti. Zároveň zkoumal, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel se dovolává kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení; vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

III.A Přezkoumatelnost rozsudku krajského soudu

[18] Nejdříve se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku s vědomím, že nepřezkoumatelnost závěrů soudu v rozhodnutí je natolik závažným pochybením, pro které by obecně bylo potřeba takové rozhodnutí zrušit (k otázce nepřezkoumatelnosti dále viz bohatou a ustálenou judikaturu zdejšího soudu, zejména rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, či ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25, dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako další zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu).

[19] Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost v první řadě v tom, že soudem nebylo dostatečně deklarováno, že stěžovatel disponoval živnostenskými oprávněními. Tuto námitku je třeba jednoznačně odmítnout, když výčet živnostenských oprávnění, kterými stěžovatel disponoval v době spáchání správního deliktu, je uveden na str. 5 a str. 7 rozsudku.

[20] Dále stěžovatel poukazoval na nedostatečné porovnání skutečně prováděných činností s obsahovou náplní jím vlastněných živnostenských oprávnění v rozhodné době. Ani s touto námitkou se nelze ztotožnit. Na str. 5 rozsudku je popsáno vyhodnocení smluv živnostenským úřadem a žalovaným, se kterými se krajský soud ztotožnil a jejichž úvahy dále rozvedl. Podle těchto závěrů předmětem smluv byla ucelená díla, za něž nesl v plném

pokračování

rozsahu odpovědnost stěžovatel, a pro tuto činnost již bylo třeba být držitelem oprávnění k živnosti vázané „Provádění staveb, jejich změn a odstraňování“. V žalobě nebylo poukazováno na to, v čem konkrétně byla tato zjištění správních orgánů nesprávná či neúplná, tedy že by například předmětem některé ze smluv nebylo ucelené dílo. Pokud jde o námitku, že jednání, kterého se měl stěžovatel dopustit, je v rozsudku krajského soudu vymezeno nedostatečně, když je odkazováno na blíže neurčené období, bez bližší konkretizace tohoto jednání a popisu skutku, pak je třeba poukázat na to, že správní soudnictví je založeno na přezkumu rozhodnutí správního orgánu. Pokud je tedy skutek dostatečně vymezen v rozhodnutí správních orgánů, soud ve správním soudnictví pouze přezkoumává v rozsahu žalobních bodů správnost takového vymezení, ale znovu jej neprovádí. V žalobě stěžovatel netvrdil, že by bylo vymezení skutku v rozhodnutí živnostenského úřadu nedostatečně určité. Nejvyšší správní soud proto došel k závěru, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, když neshledal ani žádné jiné důvody, které by způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost.

III.B Rozsah živnostenských oprávnění

[21] Stěžejní námitkou stěžovatele je to, že vymezený skutek není správním deliktem, neboť pro činnosti, které vykonával, měl potřebná živnostenská oprávnění. Správní orgány i soud došly k závěru, že předmětem uvedených smluv byla ucelená stavební díla (například v několika smlouvách se vyskytující stavba rodinného domu). Stěžovateli lze dát v obecné rovině za pravdu, že nikoliv veškeré stavební činnosti vyžadují živnostenské oprávnění pro obor živnosti vázané „Provádění staveb, jejich změn a odstraňování“. Některé stavební práce jsou obsaženy i v živnosti volné, řemeslných živnostech i jiných vázaných živnostech. Stěžovatel disponoval následujícími živnostenskými oprávněními, která se týkají stavebních prací.

[22] V první řadě šlo o obor živnosti volné „Přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti“ (viz příloha č. 4 živnostenského zákona). Obsahová náplň této živnosti je pak popsána v příloze č. 4 nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády o obsahových náplních jednotlivých živností“). Z vymezení tam uvedeného vyplývá, že jde primárně o úpravy terénu a přípravné práce pro stavby, činnosti spojené zejména s dokončováním, úpravou a obnovou staveb prováděné bez přímé vazby na vlastní stavební činnost (např. tapetování, montáž okenního těsnění) a specializované stavební činnosti (např. čištění a dezinfekce studní, dlaždičské práce, lešenářské práce a činnosti spojené s drobnými bouracími a úklidovými pracemi na stavbách. Tento obor živnosti volné tak lze označit za pomocné a nekvalifikované stavební práce, čemuž ostatně odpovídá i to, že pro získání živnosti volné není třeba prokázání žádné odborné způsobilosti [§ 19 písm. c) živnostenského zákona].

[23] Dále stěžovatel disponoval oprávněním pro řemeslnou živnost „Zednictví“. Její obsahová náplň je popsána v příloze č. 1 nařízení vlády o obsahových náplních jednotlivých živností. Jedná se o provádění zednických, kladečských a obkladačských, betonářských, šamotářských a komínářských prací při výstavbě, rekonstrukcích, adaptacích a opravách novodobých i historických objektů. Řemeslnou živností je i oprávnění stěžovatele „Malířství, lakýrnictví, natěračství“. Obsahová náplň je popsána jako

malířské, lakýrnické a natěračské práce v interiéru a exteriéru novodobých i historických objektů, zároveň lze provádět například veškeré tapetářské práce s úpravou podkladů nebo lepení dekoračních prvků. V případě obou živností se jedná tedy již o specializované činnosti, u nichž zákon vyžaduje vzdělání v příslušném oboru, případně alespoň dostatečně dlouhou odbornou praxí (§ 21 a 22 živnostenského zákona).

[24] Ze shora provedeného vymezení všech tří oprávnění, kterými stěžovatel disponoval, a která se vztahují ke stavebním pracím, je zřejmé, že zdaleka nepokrývají všechny činnosti, které jsou potřebné pro komplexní provádění staveb. Některé z nich jsou předmětem dalších živností, jako je například „Vodoinstalatérství a topenářství“ nebo „Výroba, instalace, opravy elektrických strojů a přístrojů, elektronických a telekomunikačních zařízení“. Navíc, jak je patrné z vymezení jednotlivých živností řemeslných či živnosti volné, jedná se vždy o dílčí specializované činnosti. Tomuto vymezení odpovídají i požadavky na vzdělání či odbornou praxi, které buď nejsou stanoveny, nebo se týkají dílčích činností při provádění staveb.

[25] Vázaná živnost „Provádění staveb, jejich změn a odstraňování“ je popsána v příloze č. 2 nařízení vlády o obsahových náplních jednotlivých živností jako provádění stavebních a montážních prací při novostavbách, změnách dokončených staveb (nástavby, přístavby, stavební úpravy), údržbě staveb a jejich odstraňování podle stavebního zákona, včetně vedení realizace staveb a jejich změn. Při provádění uvedených stavebních prací mohou být vykonány i činnosti související s realizací staveb, které jsou předmětem živností řemeslných, případně živnosti volné. U této živnosti je vyžadováno minimálně střední vzdělání s maturitní zkouškou v oboru zaměřeném na stavebnictví (kromě určitých výjimek vyplývajících z uznávání odborné způsobilosti získané v jiném členském státě Evropské unie podle § 7 odst. 5 živnostenského zákona) spojené s několikaletou praxí v provádění staveb (viz přílohu č. 2 k živnostenskému zákonu).

[26] Při výkladu obsahové náplně této živnosti nelze odhlédnout ani od zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Podle § 160 odst. 1 tohoto zákona platí, že provádět stavbu může jako zhotovitel jen stavební podnikatel, kromě zákonem výslovně stanovených výjimek. Pojem stavby je definován v § 2 odst. 3, kdy se jím rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií. Stavební podnikatel je pak definován v § 2 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jako osoba oprávněná k provádění stavebních nebo montážních prací jako předmětu své činnosti podle zvláštních právních předpisů. Na ustanovení § 160 stavebního zákona navíc výslovně odkazuje i poznámka k živnosti „Provádění staveb, jejich změn a odstraňování“ v příloze č. 2 k živnostenskému zákonu.

[27] Být držitelem živnostenského oprávnění pro živnost „Provádění staveb, jejich změn a odstraňování“ je proto nezbytné za situace, kdy podnikatel neprovádí pouze dílčí činnosti na stavbě, ale odpovídá za postavení stavby jako celku, ať již stavbu provádí sám, nebo prostřednictvím subdodavatelů. Jak bylo uvedeno shora, stěžovatel nijak relevantně nezpochybnil, že by předmětem smluv o dílo, které uzavřel a podle nichž objednavatelům plnil, nebyly právě stavebně ucelené celky, jako je například stavba rodinného domu.

pokračování

S ohledem na to je správný závěr, že živnostenská oprávnění, jichž byl stěžovatel držitelem, nebyla dostačující pro podnikání, které vykonával.

[28] Pro posouzení naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 63 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona je podstatné pouze to, zda podnikatel provozoval činnost, která je předmětem živnosti řemeslné nebo vázané, aniž by pro tuto živnost měl živnostenské oprávnění. Zda proti jeho práci byly či nebyly vznášeny výhrady je zcela nepodstatné.

III.C Prekluze odpovědnosti za správní delikt

[29] Pokud jde o námitku promlčení, je třeba v první řadě poukázat na to, že nejde o institut promlčení, ale prekluze, neboť podle § 64 odst. 3 živnostenského zákona odpovědnost za správní delikt zaniká, pokud správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. Uplatněná námitka je na samé hranici přezkoumatelnosti, k prekluzi odpovědnosti za správní delikt je nicméně povinen soud přihlídnout z úřední povinnosti (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39).

[30] Správní řízení bylo zahájeno dne 17. 3. 2011 doručením oznámení o zahájení řízení stěžovateli (viz § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů). Aby byla odpovědnost stěžovatele prekludována, muselo by se jednat o jednání, ke kterému došlo dříve než 17. 3. 2008, nebo o kterém by se živnostenský úřad dozvěděl dříve než 17. 3. 2010.

[31] Pokud jde o datum, kdy se živnostenský úřad dozvěděl o správním deliktu, pak ze správního spisu vyplývá, že živnostenským úřadem byla u stěžovatele zahájena kontrola jeho podnikatelské činnosti dne 18. 8. 2010. Není tak třeba se dále zabývat tím, kdy konkrétně v rámci probíhající kontroly zjistil živnostenský úřad porušení živnostenského zákona, neboť i pokud by to bylo na počátku kontroly, pak je zřejmé, že lhůta 1 roku stanovená v § 64 odst. 3 živnostenského zákona byla zachována.

[32] Objektivní lhůta 3 let je zachována také, neboť již z výroku rozhodnutí živnostenského úřadu je zřejmé, že je stěžovateli kladeno za vinu, že provozoval své podnikání bez potřebného živnostenského oprávnění nejméně od 1. 4. 2008 do 25. 3. 2010. Živnostenský úřad tedy nevylučuje, že k jednání stěžovatele mohlo docházet již dříve, ale postihl ho pouze za jednání, k němuž došlo od 1. 4. 2008. Ze smlouvy o dílo č. 01/2007 ze dne 16. 1. 2007 a souvisejících faktur živnostenský úřad dovodil, že fakturované práce byly provedeny mj. v měsících dubnu až říjnu 2008. Ze smlouvy o dílo č. 04/2007 ze dne 2. 5. 2007 a souvisejících faktur živnostenský úřad dovodil, že fakturované práce byly provedeny mj. v měsíci dubnu 2008. Ostatní smlouvy o dílo, k jejichž plnění neměl stěžovatel živnostenské oprávnění, byly uzavřeny až po 1. 4. 2008, z čehož je zřejmé, že nemohly být plněny před tímto datem.

[33] Závěr krajského soudu ohledně toho, že se jedná o trvající správní delikt je mylný, neboť šlo o pokračování ve správním deliktu. Tato otázka však není podstatná, neboť je

zřejmé, že i ohledně dílčích útoků, spočívajících ve výkonu jednotlivých činností, k nimž nedisponoval stěžovatel potřebným živnostenským oprávněním, a za které byl trestán, byly lhůty zachovány. Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by došlo k prekluzi oprávnění uložit za vytýkané jednání pokutu.

III.D Věcně neprojednané námitky

[34] Další okruh námitek v kasační stížnosti se mýjí s rozhodovacími důvody krajského soudu. Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. platí, že kasační stížnost musí mimo jiné obsahovat vymezení, z jakých důvodů stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu. Mělo by se tedy jednat o polemiku s konkrétními právními či skutkovými závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí učinil. Stěžovatel však, místy doslova, přebírá text žaloby, který je téměř totožný s jeho odvoláním proti rozhodnutí živnostenského úřadu, aniž by stěžovatel reagoval na argumentaci žalovaného i krajského soudu, kterou byly jeho námitky vypořádány. Jde o námitku, že jeho věc již byla řešena orgány činnými v trestním řízení, které dospěly k závěru, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty přečinu nebo zločinu. Tu krajský soud vypořádal tak, že není pro posouzení věci rozhodná, neboť ve správním řízení nebyla řešena otázka spáchání trestného činu. Dále o námitku, že nespáchal žádný jiný správní delikt a uložení pokuty v době krize stavebnictví by znamenalo vážnou újmu. Již krajský soud poukázal na podrobné odůvodnění výše uložené sankce provedené živnostenským úřadem i žalovaným a došel k závěru o přiměřenosti sankce, a k tomu, že se správní orgány nedopustily vybočení z mezí řádné správní úvahy, která je přezkoumatelným způsobem vyjádřena. Další námitka směřuje do toho, že svůj postup konzultoval průběžně s živnostenským úřadem. Krajský soud uvedl, že stěžovatel byl povinen znát příslušné právní předpisy a požádat o živnostenské oprávnění k živnosti, která svým obsahem odpovídá předmětu jeho činnosti. Navíc je třeba poukázat i na rozhodnutí žalovaného, který konstatoval, že tato tvrzení stěžovatel nijak nedoložil. Ani v žalobě k tomuto velmi obecnému tvrzení žádné důkazy nenavrl. Poslední námitkou z tohoto okruhu je námitka nenaplnění subjektivní stránky správního deliktu. Tato námitka byla krajským soudem vypořádána tak, že zákon nestanoví podmínku zavinění a jedná se tudíž o odpovědnost objektivní. Proto nebyly správní orgány povinny zavinění stěžovatele prokazovat. Stěžovatel ani u jedné z těchto námitek neuvádí, v čem jsou úvahy krajského soudu vadné či nesprávné.

[35] Z obdobných důvodů není Nejvyšší správní soud schopen reagovat ani na obecná tvrzení týkající se zásahu do majetkových práv, nedostatečného zjištění stavu věci a přijetí nesprávných závěrů, porušení práva na nezávislou soudní kontrolu moci výkonné, práva na spravedlivý proces, rozpor s principem dobré správy a veřejné správy jako služby a neposkytování náležité ochrany jeho práv.

[36] Poslední okruh námitek je nepřipustný, neboť je stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Řízení o kasační stížnosti je řízením přezkumným a má se proto zabývat tím, jak se s žalobními důvody vypořádal krajský soud a nikoliv věc posuzovat z nových důvodů, které nebyly před krajským soudem řešeny. Konkrétně se jedná o námitku, že nemohlo dojít ke spáchání správního deliktu, protože stěžovatel řádně plnil své daňové povinnosti, a o dovolávání se odstranění

pokračování

tvrdosti zákona a neuložení sankce, neboť samotné projednání deliktu správními orgány je dostačující

IV. Závěr a náklady řízení

[37] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[38] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu